

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Věry Šimůnkové a soudců JUDr. Milana Podhrázkého, Ph.D. a JUDr. Dalily Marečkové ve věci žalobkyně **M. N.**, narozené , bytem x, zastoupené Mgr. Ing. Markem Němcem, advokátem se Nádražní 106, 264 01 Sedlčany, proti žalovanému **Krajskému úřadu Středočeského kraje**, se sídlem Zborovská 11, 150 21 Praha 5, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 6. 2012, sp. zn. SZ 085207/2012/KUSK/2, č. j. 085207/2012/KUSK,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 6. 2012, sp. zn. SZ 085207/2012/KUSK/2, č. j. 085207/2012/KUSK, s e z r u š u j e a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.**
- II. Žalovaný je povinen do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku zaplatit žalobkyni na náhradě nákladů řízení částku 12.922,- Kč k rukám Mgr. Ing. Marka Němce, advokáta.**

O d ů v o d n ě n í

Žalobkyně se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), podanou u Městského soudu v Praze dne 29. 8. 2012, domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 6. 2012, sp. zn. SZ 085207/2012/KUSK/2, č. j. 085207/2012/KUSK (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaný rozhodl o žádosti žalobkyně o přezkoumání výsledku dílčí zkoušky společné části maturitní zkoušky z předmětu český jazyk a literatura proběhlé formou písemné práce (dále jen „žádost o přezkoumání výsledku maturitní zkoušky“), a to

tak, že výsledek zkoušky potvrdil. Městský soud v Praze usnesením ze dne 4. 9. 2012, č. j. 6 A 130/2012–16, věc postoupil Krajskému soudu v Praze jako soudu věcně a místně příslušnému.

Žalobkyně v žalobě uvedla, že napadeným rozhodnutím byla poškozena na svém právu na vzdělání zakotveném v čl. 33 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“). Podle žalobkyně se hodnocení zkoušky vůbec neopíralo o státní kritéria a žalovaný zneužil úvahu při svém hodnocení v rámci rozhodování o žádosti přezkoumání výsledku maturitní zkoušky. Podle žalobkyně má každý maturant právní nárok, aby byla jeho práce hodnocena podle kritérií stanovených Ministerstvem školství, mládeže a tělovýchovy (dále jen „ministerstvo“) a namítá nesoulad hodnotících kritérií Centra pro zjišťování výsledků vzdělávání (dále jen „CERMAT“) a kritérií ministerstva. Žalobkyně dále namítla, že její žádost o přezkoumání výsledku zkoušky nebyla vyřízena po obsahové stránce, čímž došlo k porušení § 82 zákona č. 561/2004 Sb., o předškolním, základním, středním, vyšším odborném a jiném vzdělávání (školský zákon), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „školský zákon“). Z tohoto ustanovení podle žalobkyně vyplývá, že žalovaný má povinnost výsledek zkoušky přezkoumat a o žádosti o přezkoumání výsledku maturitní zkoušky rozhodnout. Tuto svou povinnost žalovaný podle žalobkyně porušil mimo jiné tím, že žádost nebyla věcně vyřízena žalovaným, ale že ji tento postoupil CERMAT, čímž si dle žalobkyně nezákonně vykládá pojem „součinnost“. Žalovaný se rovněž podle žalobkyně nezabýval námitkami proti hodnocení obsaženými v její žádosti. V závěru své žaloby žalobkyně namítá, že z napadeného rozhodnutí není zřejmé, která osoba o její žádosti rozhodla. Uvedené povinnosti má žalovaný podle žalobkyně bez ohledu na to, že se na rozhodování podle § 82 školského zákona nevztahuje zákon č. 500/2002 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“).

Žalovaný ve svém vyjádření uvedl, že se na přezkoumání průběhu a výsledku závěrečné zkoušky a maturitní zkoušky nepoužije správní řád. Z toho žalovaný dovozuje, že není vázán skutečnostmi uvedenými v žádosti o přezkoumání a nemusí uvádět, proč argumenty uvedené v žádosti považuje za mylné. Podle žalovaného školský zákon ani nevyžaduje, aby v žádosti o přezkoumání bylo specifikováno, v čem žadatel spatřuje protiprávnost průběhu a výsledku zkoušky. Podle žalovaného je z napadeného rozhodnutí zřejmé, která osoba rozhodla, rozhodnutí je čitelné, jasné, vnitřně logické a srozumitelné. Odůvodnění je podle žalovaného řádně odůvodněno, je v něm uvedeno, z jakých podkladů žalovaný vycházel. Žalobkyně se podle žalovaného mylně domnívá, že žalovaný sám písemnou práci hodnotí. Podle žalovaného tento pouze přezkoumává, zda byla písemná práce hodnocena správně ve vztahu k zadaným pravidlům. Podle žalovaného mu školský zákon ani jiný právní předpis neukládá, jaké podklady má při přezkoumání hodnocení písemné práce použít. Podle žalovaného CERMAT pověřilo dalšího hodnotitele, aby provedl oponentní hodnocení písemné práce. Žalovaný rovněž odmítl žalobkyní namítanou rozdílnost kritérií hodnocení vydaných CERMAT a kritérií vydaných ministerstvem. S ohledem na uvedené žalovaný navrhl žalobu jako nedůvodnou zamítnout.

Žalobkyně v replice namítla, že žalovaný neprovedl přezkum hodnocení maturitní zkoušky, když nechal přezkoumat hodnocení tím, kdo ho vydal. Uvedený postup žalovaného není podle žalobkyně přezkumem. Oponentní posudek podle žalobkyně odkazuje na „metodiky a standardy“, aniž by bylo uvedeno, co se těmito pojmy myslí. Žalobkyně dále zopakovala svou výhradu ohledně nesouladu kritérií hodnocení CERMAT a ministerstva.

Ze správního spisu vyplynuly následující skutečnosti. Žalobkyně konala ve školním roce 2011/2012 maturitní zkoušku na Středním odborném učilišti, Petra Bezruče 364, Sedlčany (dále jen „učiliště“). V rámci dílčí zkoušky společné části maturitní zkoušky konané formou písemné práce z předmětu český jazyk a literatura byla práce žalobkyně hodnocena

celkem 5 body, čímž nedosáhla na potřebnou hranici úspěšnosti zkoušky. Z tohoto důvodu podala žalobkyně prostřednictvím zástupce k žalovanému žádost o přezkoumání výsledku maturitní zkoušky společně s návrhem na změnu výsledku zkoušky. Žádost o přezkoumání výsledku maturitní zkoušky byla žalovanému doručena dne 1. 6. 2012 a byla dále doplněna podáním žalobkyně učiněným prostřednictvím zástupce a doručeným žalovanému dne 11. 6. 2012. V žádosti o přezkoumání výsledku maturitní zkoušky žalobkyně vyjádřila nesouhlas s hodnocením její písemné práce a navrhla změnu hodnocení tak, že se její písemná práce hodnotí 29 body. Ve své žádosti o přezkoumání výsledku maturitní zkoušky se žalobkyně podrobně zabývala jednotlivými kritérii hodnocení dílčí zkoušky společné části maturitní zkoušky proběhlé formou písemné práce, poukázala na to, v jakých ohledech byla její písemná práce hodnocena podle jejího názoru chybně, a předestřela, jak by podle jejího názoru měla být její písemná práce v souladu s uvedenými kritérii hodnocena. V doplnění žádosti o přezkoumání výsledku maturitní zkoušky pak namítla nesoulad kritérii hodnocení maturitní zkoušky CERMAT s kritérii stanovenými ministerstvem.

Na základě žádosti o přezkoumání výsledku maturitní zkoušky vydal žalovaný napadené rozhodnutí, kterým rozhodl tak, že se výsledek dílčí zkoušky společné části maturitní zkoušky z českého jazyka a literatury, základní úrovně obtížnosti, formou písemné práce, kterou konala žalobkyně v učilišti ve školním roce 2011/2012 potvrzuje. V napadeném rozhodnutí žalovaný odkázal na oponentní posudek vypracovaný CERMAT, který tvoří přílohu napadeného rozhodnutí. Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvádí, že dle oponentního posudku se hodnotitel při hodnocení písemné práce neodchýlil od standardizované úrovně hodnocení způsobem, který ohrožuje srovnatelnost hodnocení písemné práce s hodnocením ostatních písemných prací. Dále je v něm uvedeno, že se oponent hodnocení shoduje s výsledným bodovým vyjádřením hodnocení hodnotitele, a je v něm převzata stručné slovní hodnocení písemné práce v rozsahu čtyř vět obsažené v oponentním posudku CERMAT. Napadené rozhodnutí bylo zástupci žalobkyně doručeno dne 29. 6. 2012.

Přílohu napadeného rozhodnutí tvoří dokument nadepsaný „Oponentní posudek hodnocení písemné práce“. V jeho záhlaví je označeno Centrum pro zjišťování výsledků vzdělávání – CERMAT včetně adresy, telefonického spojení a webových stránek. Dále je zde uvedeno číslo jednací žalovaného, datum vytvoření posudku, je v něm identifikována žalobkyně prostřednictvím jména a identifikačního čísla, je zde uveden předmět, ze kterého byla dílčí zkouška společné části maturitní zkoušky skládána, původní hodnocení, pravidla pro zpracování oponentního hodnocení a samotné bodové a slovní oponentní hodnocení.

Soud po zjištění že žaloba je včasná a jsou splněny i další podmínky jejího věcného projednání napadené rozhodnutí přezkoumal a dospěl k závěru, že podaná žaloba je důvodná. Podstatou podané žaloby je přesvědčení žalobkyně, že se žalovaný nezabýval jejími námitkami a neprovedl skutečný přezkum výsledku dílčí zkoušky společné části maturitní zkoušky, čímž měl porušit § 82 školského zákona, a dále zpochybnění souladu hodnotících kritérii CERMAT s kritérii ministerstva.

Podle § 82 odst. 1 písm. c) školského zákona, ve znění účinném do 8. 11. 2012, měl každý, kdo konal dílčí zkoušku společné části maturitní zkoušky formou písemné práce a ústní formou, anebo byl z konání těchto zkoušek vyloučen, právo písemně požádat krajský úřad o přezkoumání průběhu a výsledku této zkoušky nebo rozhodnutí o vyloučení, a to do 8 dnů ode dne, kdy mu byl oznámen výsledek zkoušky nebo kdy mu bylo oznámeno rozhodnutí o vyloučení.

Podle § 82 odst. 2 školského zákona, ve znění účinném do 8. 11. 2012, krajský úřad rozhodne o žádosti ve lhůtě 30 dnů ode dne jejího doručení, a to tak, že výsledek zkoušky

změní, nebo zruší a nařídí opakování zkoušky, pokud zjistí, že při této zkoušce byly porušeny právní předpisy nebo se vyskytly jiné závažné nedostatky, které mohly mít vliv na řádný průběh nebo výsledek zkoušky; v opačném případě výsledek zkoušky potvrdí. Česká školní inspekce a CERMAT při plnění úkolů podle § 80 odst. 3 školského zákona poskytují krajskému úřadu součinnost při posuzování žádosti.

Podle § 183 odst. 1 školského zákona se na rozhodování podle § 82 školského zákona nevztahuje správní řád.

Podle § 177 odst. 1 správního řádu se základní zásady činnosti správních orgánů uvedené v § 2 až 8 správního řádu použijí při výkonu veřejné správy i v případech, kdy zvláštní zákon stanoví, že se správní řád nepoužije, ale sám úpravu odpovídající těmto zásadám neobsahuje.

Podle § 180 odst. 1 správního řádu tam, kde se podle dosavadních právních předpisů postupuje ve správním řízení tak, že správní orgány vydávají rozhodnutí, aniž tyto předpisy řízení v celém rozsahu upravují, postupují v otázkách, jejichž řešení je nezbytné, podle tohoto zákona včetně části druhé.

Povahou přezkoumání výsledku maturitní zkoušky podle § 82 školského zákona se zabýval rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 19. 8. 2014, č. j. 6 As 68/2012–47. Došel k závěru, že se jedná svou povahou o kvaziopravné řízení, v jehož rámci je třeba v otázkách, jejichž řešení je nezbytné, v souladu s § 180 odst. 1 správního řádu aplikovat správní řád. Výsledkem tohoto řízení pak je rozhodnutí o veřejných subjektivních právech ve smyslu § 65 s. ř. s., proti kterému je možné se bránit žalobou ve správním soudnictví. Ustanovení § 82 školského zákona přitom podle rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu neupravuje všechny aspekty tohoto řízení. V této souvislosti rozšířený senát zmiňuje s odkazem na judikaturu Ústavního soudu práva vyplývající z ústavního pořádku ČR (zejména z čl. 1 odst. 1 Ústavy ČR, čl. 36 odst. 1 a čl. 38 odst. 2 Listiny) jako právo účastníka řízení být seznámen s podklady rozhodnutí a vyjádřit se k nim, právo na řádné přezkoumatelné odůvodnění rozhodnutí včetně vypořádání námitek a skutečností uváděných účastníkem řízení.

Předně je tak třeba odmítnout názor žalovaného, že se na přezkoumání výsledku maturitní zkoušky správní řád nepoužije, resp. že se z něj v souladu s § 177 odst. 1 správního řádu použijí pouze základní zásady činnosti správních orgánů. V posuzované věci měl totiž žalovaný s ohledem na § 181 odst. 1 správního řádu povinnost aplikovat rovněž ta ustanovení správního řádu, která na zákonné úrovni provádějí citovaná ustanovení ústavního pořádku ČR, tedy zejména § 68 správního řádu upravující náležitosti rozhodnutí či ustanovení § 50 a násl. správního řádu týkající se podkladu rozhodnutí, jeho shromažďování a hodnocení (srov. rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 16. 8. 2012, č. j. 62 A 67/2012–47).

Krajský soud proto shledal jako důvodnou námitku žalobkyně, podle které žalovaný porušil svou zákonnou povinnost řádně přezkoumat výsledek dílčí zkoušky společné části maturitní zkoušky. Jestliže totiž měla žalobkyně právo o takové přezkoumání požádat, mohla v jeho rámci mimo jiné navrhnout důkazy, činit jiné návrhy a vyjadřovat své stanovisko k věci (§ 36 odst. 1 a 2 správního řádu). Z povahy tohoto kvaziopravného prostředku je možno rovněž dovodit, že žalobkyně měla právo rovněž uvést, z jakých důvodů považuje výsledek dílčí zkoušky společné části maturitní zkoušky za rozporný se stanovenými kritérii pro její hodnocení. Z těchto práv žalobkyně přitom rovněž vyplývá i její právo na odůvodnění rozhodnutí o její žádosti a s ním související povinnost žalovaného v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvést důvody svého rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením

k podkladům rozhodnutí (srov. § 68 odst. 3 správního řádu). V citovaném ustanovení správní řád konkretizuje požadavek na přezkoumatelnost rozhodnutí správních orgánů, který však vyplývá již z výše uvedených ustanovení ústavního pořádku ČR. Podle názoru krajského soudu však žalovaný těmto svým povinnostem nedostál. Žalobkyně ve své žádosti o přezkoumání výsledku maturitní zkoušky včetně jejího doplnění rozsáhle a podrobně uvedla, v čem považuje hodnocení své písemné práce za vadné. Žalovaný se však odmítl námitkami žalobkyně zabývat a v napadeném rozhodnutí se s nimi žádným způsobem nevypořádal. Tímto svým postupem nejenže popřel uvedená procesní práva žalobkyně, ale rovněž zatížil své rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů. Zdejší soud se ztotožňuje s názorem Krajského soudu v Brně, který v obdobné věci vyjádřil názor, podle kterého „z hodnocení zkoušek v rámci „státních maturit“ musí důvody hodnocení vyplývat konkrétně, jednoznačně a dostatečně srozumitelně, aby bylo patrné, proč a z jakých důvodů student v příslušné části maturitní zkoušky obstál či nikoli“ (rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 16. 8. 2012, č. j. 62 A 67/2012–47). Lze sice na jednu stranu souhlasit s názorem žalovaného, že zákon výslovně nevyžaduje, aby v žádosti o přezkoumání bylo specifikováno, v čem žadatel spatřuje protiprávnost průběhu a výsledku zkoušky. Přezkoumání výsledku maturitní zkoušky tak nebrání, jestliže žalobce žádné námitky proti průběhu či výsledku zkoušky ve své žádosti neuvede. Na druhou stranu jestliže žádost o přezkoumání výsledku maturitní zkoušky konkrétní námitky obsahuje, jako tomu bylo v případě žalobkyně, je jednoznačně povinností žalovaného se jimi zabývat, vyhodnotit je a své hodnocení následně promítnout do odůvodnění svého rozhodnutí. V tomto rozsahu pak užije příslušná ustanovení správního řádu. Tak tomu však v projednávané věci nebylo a napadené rozhodnutí je proto nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.

Krajský soud za důvodnou považuje rovněž námitku žalobkyně, podle které se rozhodování o žádosti o přezkoumání výsledku maturitní zkoušky, nemůže omezit na pouhé postoupení této žádosti CERMAT a následně do rozhodnutí bez dalšího pouze převzít výsledek oponentního posouzení, jak se stalo v případě napadeného rozhodnutí. Oponentní hodnocení CERMAT představuje v rámci přezkoumání výsledku maturitní zkoušky podklad pro rozhodnutí žalovaného, ale žalovaný s ním má nakládat jako s jakýmkoliv jiným podkladem rozhodnutí. Závaznost tohoto podkladu pro výsledek přezkumné činnosti žalovaného ze školského zákona, ani z jiného právního předpisu neplyne. Dovožovat tyto důsledky z pouhé povinnosti CERMAT poskytnout žalovanému při posuzování žádosti o přezkoumání výsledku maturitní zkoušky součinnost, přesahuje zákonný rámec obsahu tohoto pojmu. Nezávaznost oponentního posudku CERMAT potvrzuje paradoxně posudek samotný, neboť v jeho závěru mimo jiné stojí: „Doporučujeme žádosti o přezkoumání výsledku zkoušky formou písemné práce NEVYHOVĚT.“ Oponentní posudek tak byl zpracován jako nezávazný podklad nejen z hlediska objektivního (dle obsahu aplikovaných právních předpisů), ale rovněž z hlediska subjektivního (autor posudku je sám přesvědčen o jeho nezávaznosti). Jestliže se tedy žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí omezil na pouhou reprodukci závěrů obsažených v oponentním posudku CERMAT, nedostál výše uvedeným povinnostem své rozhodnutí řádně odůvodnit. Nadto z oponentního posudku nejen že nevyplývá, která osoba jej zpracovala a zda se jednalo skutečně o osobu odlišnou od osoby původního hodnotitele, ale rovněž neobsahuje identifikační znaky, které by nemohly vést k pochybnostem, jaká osoba tento oponentní posudek vypracovala, kupříkladu zda vůbec byl vytvořen CERMAT. Rovněž z těchto důvodů došel krajský soud k závěru o nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí pro nedostatek důvodů.

Napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné rovněž co do námitky žalobkyně ve vztahu k rozdílnosti kritérií hodnocení vydané CERMAT a ministerstvem. Tento nesoulad žalobkyně namítala již v rámci své žádosti o přezkoumání výsledku maturitní zkoušky a jejího doplnění.

Ani k této námitce se žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí žádným způsobem nevyjádřil. Krajský soud proto z důvodu nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí pro nedostatek důvodů nemohl v této věci zaujmout konkrétní stanovisko. V obecné rovině však zdejší soud považuje za nezbytné připomenout názor Nejvyššího správního soudu, podle kterého „[s] konáním maturitní zkoušky je (...) spojeno subjektivní veřejné právo žáka na to, aby tato zkouška proběhla za podmínek stanovených zejména školským zákonem a vyhláškou č. 177/2009 Sb., o bližších podmínkách ukončování ve středních školách maturitní zkouškou, ve znění pozdějších předpisů.“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2013, č. 7 As 165/2012–22). Pochopitelně tohoto veřejné subjektivní právo žáka zahrnuje rovněž právo na to, aby i hodnocení maturitní zkoušky a jejích dílčích částí bylo v souladu se školským zákonem a uvedeným prováděcím právním předpisem. Jakékoliv odchýlení se od pravidel v nich obsažených v rámci hodnocení maturitní zkoušky by citované veřejné subjektivní právo žáků středních škol porušovalo.

Nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu spočívající v nedostatku důvodu rozhodnutí představuje natolik závažnou vadu řízení, která bez dalšího musí vést ke zrušení takového rozhodnutí. Proto soud postupoval podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. a napadené rozhodnutí bez jednání zrušil.

Žalobkyně ve své žalobě navrhla rovněž zrušení výsledku maturitní zkoušky. Krajský soud však rozhodl pouze o zrušení napadeného rozhodnutí. Zdejší soud zde odkazuje na judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle které „[d]omáhat se zrušení rozhodnutí správního orgánu nižšího stupně, které předcházelo napadenému správnímu rozhodnutí, není procesním právem žalobce, jemuž by odpovídala povinnost soudu o takovém návrhu výrokem rozhodnout“ (usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 10. 2007, č. j. 1 As 60/2006–106, č. 1456/2008 Sb. NSS). Navíc podle názoru zdejšího soudu je takové rozhodnutí v případě rozhodování o žalobě proti rozhodnutí žalovaného pojmově vyloučeno, neboť zrušení výsledku maturitní zkoušky je nerozlučně spojeno s nařízením jejího opakování a takové rozhodnutí přísluší žalovanému (srov. § 82 odst. 2 školského zákona, ve znění účinném do 8. 11. 2012).

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný v řízení úspěšný nebyl, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalobkyni, která byla v řízení úspěšná, přiznal soud náhradu nákladu řízení v celkové výši 12.922,- Kč. Tato částka sestává z odměny advokáta ve výši 7.300,- Kč za dva úkony právní služby po 2.100,- Kč [převzetí a příprava zastoupení a sepsání žaloby – § 7, § 9 odst. 3 písm. f) a § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění účinném do 31. 12. 2012] a za jeden úkon právní služby po 3.100,- Kč [sepsání repliky – § 7, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů], ze tří paušálních částek jako náhrady hotových výdajů po 300 Kč podle § 13 odst. 3 téže vyhlášky, vše zvýšeno o částku 1.722,- Kč odpovídající 21 % DPH z předchozích částek, a dále ze soudního poplatku za podanou žalobu ve výši 3.000,- Kč.

Žalobkyně v žalobě požadovala náhradu nákladů řízení za celkem tři úkony právní služby, a sice „převzetí zastoupení, konzultace s klientem delší než hodinu a sepsání a podání žaloby“. Z nich krajský soud přiznal náhradu nákladů řízení pouze za dva úkony právní služby (převzetí a příprava zastoupení a sepsání žaloby). Konzultace s klientem bez ohledu na její délku je součástí převzetí a přípravy zastoupení podle § 11 odst. 1 písm. a) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů. Eventuální další poradu s klientem přesahující jednu hodinu ve smyslu § 11 odst. 1 písm. c) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů

a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů, žalobkyně nedoložila, proto nemohl krajský soud tuto náhradu nákladů přiznat.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 18. listopadu 2014

**JUDr. Věra Šimůnková, v. r.
předsedkyně senátu**

Za správnost:
Božena Kouřimová

Rozsudek byl vyhlášen dne 18. 11. 2014 [§ 49 odst. 11, § 76 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní].